

Ивана Никович

ПРИЈАТЕЉ

Последња ноћ.

Проверавам да ли је све спремно. Две столице испред компјутера. Шест сендвича. Два тањира. Две чаше црвеног сока.

Време је.

Из беле пластичне бочице узимам четири беле таблете. Концентрисано их гутам. Седам на столицу. Чекам. Осећам лагану вртоглавицу. Још петнаест минута.

Тачно је 20h. Очи су ми затворене.

Осећам његово присуство. Седа на другу столицу. Визија у белом. Без лица.

“Почињемо.“ Каже једноставно.

Без речи климам главом. Полако пишем. Указује ми на грешке. Застајем. Проналази одговарајућу реч. Ускоро заборављам да разговарам са утваром. Привиђењем, вештачки изазваним.

Понекад се питам зашто долази тачно у 20h. Када сам почео да пијем таблете за спавање, преко дана се није појављивао. Ни после поноћи.

Питам се да ли му је лице скривено испод беле маске.

Ипак, моја радозналост је занемарљива. Истина је да ме не интересује ништа о њему.

Најбитније је да ми помаже док пишем. Он је моја инспирација. То је све што ми је потребно.

Куцам последњу реченицу. Гасим компјутер.

Нестаје.

Исцрпљен лежем на кревет.

Будим се у 18h. По навици.

Задовољан сам. Рукопис је готов. Пре утврђеног рока. Вечерас ми неће требати таблете. Заправо, наредних пар месеци нећу писати. Заслижени одмор, одлучујем.

Узимам колаче из фрижидера. Посматрам свет кроз мутни стаклени прозор. Бројим голубове. Иде ми добро. Изненада наилази читаво јато. Изнервиран, спуштам ролетну.

Могао бих да позовем пријатеља. Да гледамо утакмицу. Пијемо пиво. Касније можемо наручити роштиљ.

Али, ја немам телефон. Не поседујем телевизор. Не пијем алкохол. Не једем месо.

И немам пријатеља.

Примећујем новине на столу. Зачуђен сам. Датум, јучерашњи. Никада не купујем новине. Вароватно су се грешком нашле јуче у мојој кеси, док сам куповао сиреве и сок од парадајза.

Размишљам. Да ли да прелистам новине? Да, учинићу то, коначно одлучујем.

Узбуђено посматрам фотографије. Пажљиво окрећем листове. Читам о мени непознатим државама. Чудним изумима. Новим религијама.

Недостаје ми бела утвара. Ускоро ће 20h.

Дуго посматрам белу бочицу.

“Не.“ Кажем себи гласно.

Настављам да листам новине.

Одједном чујем звук браве на улазним вратима. У дневну собу улази човек у белом, са белом маском. Клима главом у знак поздрава.

“Дакле, нећемо да мењамо крај.“ Глас му је дубок.

“Ко сте ви?“ Питам.

Не осећам страх. Запањен сам.

Седа на фотелју. Пажљиво скида маску са лица. Очи су му плаве боје. Продорно ме посматра.

“Ако сте смислили ову сцену да би избегли плаћање мојих услуга, морам рећи да сам разочаран. Али, не и изненађен. Вама је увек мањкала оригиналност. Зато сте ме и ангажовали, зар не?“

“Ко сте ви? И зашто сам вас ангажовао?“

Не скривам панику у гласу. Страх у очима. Избезумљени израз лица.

“Не одустајете од своје мале игре. Добро. Пристајем да учествујем.“

Узима колач.

“Желите знати ко сам ја. У реду. Упознали смо се пре шест месеци у парку, испред зграде. Започели смо необавезан разговор. Рекли сте да пишете романе. Пролазили сте кроз кризу у писању, која је трајала забрињавајуће дуго. Због одсуства инспирације, јавиле су се

несанице. Почели сте да пијете таблете за спавање, које вам нису помагале. Након краћег разговора, гледали сте ме зачуђено. Рекли сте да вам идеје одједном надолазе. Одмах сте ми понудили посао. Необичан, најблаже речено. Желели сте да свакога дана долазим код вас и помажем вам у писању. Обзиром да преко дана имам обавезе, предложили сте вече. Поменули сте и пробни рад, првих шест месеци. Договорили смо се за 20h.“

“Још само ми одговорите, зашто носите белу одећу и маску на лицу?“ Чујем своје питање.

“Мислиш сте да моја мимика или израз лица могу да вас де-концентришу док радите. Желели сте само моје присуство. Ви нисте желели човека поред себе. Желели сте инспирацију. Због тога је ваш једини услов био да носим бело одело и маску коју сте ми купили. И да будем тачан.“

“Зашто се ја ничега не сећам од свега о чему причате?“

“Упозоравао сам вас да пијете превише таблета за спавање. Нисте се слагали са мном. Открили сте да дупла доза пилула има супротно дејство. Одржава вас будним. И, изазива необична стања ваше свести. То вам се допало. Могу ли сада добити новац?“

“Да, да. Наравно. Подсетите ме колики износ треба да вам исплатим.“

Спремно одговара. Пружам му новчанице.

“Само још нешто. Како да знам да нисте моје привиђење?“ Питам затворених очију. Уморан сам.

Гласно се смеје.

“Листали сте новине када сам ушао, зар не? Ви не купујете новине. Синоћ сам их заборавио на столу.“

Удаљава се.

У последњем тренутку викнем:

“Где вас могу пронаћи? Због... могуће сарадње.“

“Живим у стану испод вашег. Ми смо комшије. Лаку ноћ, пријатељу.“

Рукама обухватам главу. Експлозија неповезаних речи, мисли, реченица. Седам на паркет. Пролазе минути. Сати. Експлозија се постепено стишава.

Остаје само једна реч.

Пријатељ.

И једна реченица.

Ја имам пријатеља.

И једна мисао.

Хоће ли ми бити пријатељ? Или ћу поново остати сам.

Морам да сазнам одговор. Одмах. Трчим ка његовом стану. Помахнитало звоним.

Отвара врата. На себи има карирану пицаму. Излизане, кожане папуче. Подсмешљиво подиже десну обрву.

Дрхтавим гласом питам:

“Хоћете ли доћи сутра у исто време?” Већ се кајем. Касно.

“Прошао сам на пробном раду?” Иронично каже.

“Заправо, не, ја не говорим о послу. Желим да будемо пријатељи.”
Готово. И то сам рекао.

“Хоћете ли ви купити пиво или ја да га донесем?” Озбиљно ме посматра.

“Ја, ја ћу га купити. Видимо се.”

Одлазим без поздрава. Срце ми лудачки удара. Одлучујем да одмах купим потребне ствари за сутра вече. Можда бих могао да купим и телевизор.

На улазним вратима зграде залепљен натпис. Отварам врата. Сусрећем се са његовим очима. Посматрају ме са мале слике на црно-белом папиру. Чitam кратак текст испод слике. Мој пријатељ је умро пре шест месеци.

Почињем да се тресем.

Поново сам испред врата његовог стана. Отвара ми, пре него што сам покуцао.

“Ви сте умрли пре шест месеци.”

“Пријатељу, смрт је релативна категорија. Говорим из искуства.”

“Али, али” Не знам шта да кажем.

“У колико не можете да прихватите неке чињенице о мени, не можемо бити пријатељи. Одлучите.” Значајно ме гледа.

Размишљам. Кратко.

“Онда, сутра у исто време.”

“Лаку ноћ.” Врата се затварају.

Улазим у свој стан. Бацам белу бочицу са белим таблетама.

Више ми нису потребне.

Знам да ћу га и сутра видети. Узбуђен сам. Толико тога имамо да причамо.

Мој пријатељ и ја.